pauci ni fallor pueniũt in hac vita. Neq; enim si quis aliqñ videt hanc habere: continuo credat sibi necesse ē: maxime si nouitiꝰ est: nec p̄fatos ascēdit gradus. Pius enim dñs noster christꝰ pusillos corde blanditijs talibꝰ solet allicere. Sed nouerint qui hmōi sunt grāz hāc p̄stitam sibi esse nō datā: vt in die bonorꝫ memores sint malorꝫ: ⁊ in die malorꝫ non ĩmēores sint bonorꝫ. Longe aliter qui exercitatos habēt sensus deuotiōis huius felici fruunt iocunditate. Sed multi tota vita sua ad h̄ tendunt ⁊ nunq̄ ptendūt: quibus tamē si pie et pseuerant conati sunt statim vt de corpe exeunt reddit qd in hac vita dispēsatorie est negatum: illuc pducētē eos sola grā q̄ prius tenebāt ipsi cum grā: vt consumati in breui expleant tempa multa. Illis vero qui ad hanc deuotionis gratiā pueniūt vnū videt restare periculū: ⁊ omino timendū eis a demonio meridiano. Ipse enim sathanas trāsfigurat se in angelū lucis. Hoc ergo timendū ei qui tanta delectatione oia facit: nedū sequit affectionē: corpus destruat p ĩmoderatā exercitationē: ac deinde necesse habeat nō sine magno spūalis exercitij detrimēto circa debilitati circa curā corporis occupari. Ergo ne incurrat q̄ currit illuminari necesse ē lumine discretiōis: que mat virtutū est: ⁊ consūmatio pfectiōis. Hec nimirꝫ docet ne q̄d nimis: atq; hec est octaua dies: i qua circūcidit puer: q̄ discretio vera circūcidit: vt nō plus nec minꝰ fiat. Nam ⁊ qui minꝰ est fructū boni operis abscidit nō circūcidit: sicut qui tepidus est si minꝰ facit. In hac ergo die nomē imponit ⁊ nomē salutis: nec de eo qui sic versat dubitē dicere: q̄ suam ipsius salutē operet. Usq; ad hūc enim diem dicē possint angeli qui nouēt secreta celestia: sed ego nūc primū ei fiducialit nomē salutis impono. At vero q̄ omino rara ista auis est in terris: huius discretiōis locum in vob fratres suppleat virtus obediētie: vt nihil plus: nihil minꝰ: nihil aliter q̄ ĩpatū sit faciatis.

In Epiphania dñi Sermo I

Apparuit benignitas ⁊ hūanitas saluatoris nri dei. Grās deo p quē sic abūdat cōsolatio nostra in hac pegrinatiōe: in hoc exilio: in hac miseria. Sup his nanq; septꝰ vos ammonere curamꝰ: vt nunq̄ mente excidat pegrinos vos esse longe factos a patria: pulsos hereditate. Quisq; enim desolationez non nouit: nec consolationē agnoscē potest. Quisq; consolationē ignorat esse necessariā: supest vt ñ habeat dei gratiā. Inde est q̄ homines seculi ne gotijs ⁊ flagitijs implicati: dum miseriaz non sentiūt: nō attendūt misericordiā. Vos quibꝰ non frustra dictū est: Vacate ⁊ videte quoniam suauis est dñs: ⁊ de quibꝰ idem ꝓpheta: Virtutē inq̄t operū suorꝫ annūciabit populo suo: vos inq̄ quos non detinet occupatio secularis: attendite que nam sit consolatio spūalis. Vos qui nō ignoratis exiliū: audite q̄ de celo venit auxiliū: Apparuit enim benignitas et hūanitas saluatoris nri dei. Priusq; appareret hūanitas: latebat benignitas. Siquidē et prius erat: nam ⁊ misericordia dñi ab eterno est. Sed vñ tanta agnosci poterat ⁊ promittebat sed nō sentiebat: vnde ⁊ a multis ñ credebat: Multipharie q̄ppe multisq; modis loquebat dñs in ꝓphetis: Ego inquiēs cogito cogitatiōes pacis ⁊ nō afflictiōis. Sz quid respōdebat homo: afflictionē sentiens: pacem nesciēs? Quousq; dicitis pax pax ⁊ ñ est pax. Propē hoc angeli pacis amare flebāt dicētes: Bñe: quis credidit auditui nostro: Sed nūc credant homines vel visui suo: q̄ testimonia dei credibilia facta sunt nimis. Ut enim nec turbatū quidē oculum lateat: in sole posuit tabernaculū suū. Ecce pax nō pmissa ꝗ missa non dilata sed data: non ꝓphetata sed p̄sentata. Ecce quasi saccū plenū misericordia sua deus pater misit in terrā: saccum inq̄ in passiōe ꝓcidendū vt effundat qd in eo latet preciū nostrū. Saccū vtiq; etsi paruū: ꝗ plenum. Paruulus siquidē datus ē nobis: sed i quo habitat omis plenitudo dinitātis. Postq; enim venit plenitudo tempis: venit ⁊ plenitudo dinitatis. Venit in carne vt vel sic carnalibus exhiberet: ⁊ apparēte humanitate: benignitas agnosceret. Ubi enim dei ĩnotescit hūanitas iam benignitas latere non potest. In quo enim magis cōmendare poterat benignitatē suam: q̄ suscipiēdo carnē meā? Nec iam inq̄: non carnē adam: idem non qualē ille habuit ante culpam. Quid tantope declaret eius misericordiā: q̄ q̄ ipsam suscepit miseriam? Quid ita pietate plenū: q̄ q̄ dei verbū ꝓpter factū est fenuz? Bñe quid est homo q̄ reputas eū: aut q̄d apponis erga eū cor tuū? Hic attendat homo q̄ta sit cura ei de eo: hic sciat q̄d de eo cogitet aut q̄d sentiat. Nō interroges o homo ea q̄ pateris sed q̄ passus est ille. Quāti te fecit ex his q̄ p te fact ē agnosce: vt appareat tibi benignitas ei ex hūanitate. Quāto enim miorem se fecit in hūanitate: tanto maiorez exhibuit in bonitate: ⁊ q̄to p me vilior: tāto mihi carior ē. Apparuit inq̄t apls benignitas ⁊ hūanitas saluatoris nri dei. Magna plane ⁊ manifesta benignitas: dei hu-

Job. 7.
Ps. 45.
Ps. 110.
Titū. 3.
Heb. 1.
Jere. 29.
Ezech. 15.
Esa. 53.
Ps. 92.
Ps. 18.
Titū. 3.

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

manitas: ⁊ magnũ benignitatis indiciũ decla
rauit: qui hũanitati addere nomẽ dei curauit
Et quidẽ ad mariã missus gabriel angelus fi/
lium dei loquit: sed nõ noiat deũ. Bñdictus
deus qui talẽ nobis de nobisipsis angelũ de/
dit: vt noster ipse suppleret: qd ille non dixit.
Nam ⁊ ipse spm̃ dei habuit: ⁊ eius spũ locu/
tus est: qd nobis valde necessariũ fuit. Quid
enim sic instruit fidem: spem roborat: charitatẽ
accẽdit: q̃ hũanitas dei? Sed angelo nostro
id reseruatũ est: qd alij tacuerũt. Neq̃ enim
oẽs oia dicere ꝓgruũ erat: vt a diuersis diũ/
sa colligẽ gratulemur: ⁊ debitas singlis gra/
tias referam⁹. Attamẽ vnũ est in quo ꝓueni/
unt apls ⁊ angeli qui de christi natiuitate lo/
quunt: id est in noie saluatoris. Ad mariam
quidẽ tanq̃ pleni⁹ edoctã p spirtũ gabriel lo
Lu.1. quens indicat nomẽ solũ: Et vocab̃ mat̃ no/
men eius iesum. Ad ioseph venit angelus nõ
solum ꝓtulit: sed ⁊ causam eius interp̃tatus
Mat.1 edocuit dicẽs: Et vocab̃ nomen eius iesum:
ipse enim saluũ faciet ppl̃m suũ a peccatis eorũ.
Lu.1 Sed ⁊ pastorib⁹ q̃ annũciat̃ gaudiũ magnũ
natũ illis saluatorẽ christũ dñm. Simile ali/
Titũ.3. quid paulus loquit: Apparuit benignitas ⁊
humanitas saluatoris nr̃i dei. Bñ dulce no/
men nullus ex ipsis tacuit: q: hoc mihi mari/
me necessariũ fuit. Alioq̃n quid agerẽ: audiẽs
dñm venientẽ? Nunq̃d nõ fugerẽ sicut adam
qui a facie eius fugit: sed nõ effugit? Nõne de
sperarem audiẽs quia venit ille cui⁹ legez sic
ꝑuaricat⁹ sum: cuius patiẽtia sic abusus sum
cuius bñficio tam ingrat⁹ inuent⁹ sum? Que
maior vero ꝓsolatio poterat esse: q̃ i dulci vo
cabulo: in noie ꝓsolatorio? Propterea ⁊ ipse
Jo.12. dicit: q: nõ venit filius vt iudicet mũdũ: sed
vt saluet̃ mũdus p ipsum. Iam ꝓfidenẽ acce
do: iam supplico fiducialiẽ. Quid enim timeã:
qñ saluator venit in domũ meam? Si soli pec
cauí: donatũ erit quicq̃d idulserit ille. Utiq̃
Roma.8 enim licet ei qd vult facere. Deus ẽ qui iustifi
Ande.5. cat: quis est qui ꝓdemnet? Aut quis accusa/
bit aduersus electos dei? Propterea gaude/
re nos oportet q̃ in nr̃a venerit: nũc enim faciẽ
ad indulgentiã erit. Beniq̃ paruulus est: le/
uiter placari potest. Quis enim nesciat: q: pu/
er facile donat? Ecce si nõ fuerit nobis p mi/
nimo: possum⁹ recõciliare p mimo. Pro mi/
nimo inq̃: nõ tamẽ sine penitẽtia: sed q: mini
mũ quiddã sit nostra ipsa penitẽtia. Paupe/
res sumus: parum dare possum⁹: attamẽ re/
conciliare possum⁹ pro paruo illo si volum⁹.
Totum qd dare possum miserũ corpus istud
est: illud si dedero satis est. Si quo minus ad
do ⁊ corpus ipsi⁹. Nam illud d̃ meo est ⁊ me/
um est. Paruulus enim natus est nobis: ⁊ fili/
us datus est mihi. Be te dñe suppleo qd mi/
nus habeo in me. O dulcissima recõciliatio.
O satisfactio suauissima. O vere recõciliatio
facilis sed putilis satisfactio parua: sed ñ par/
uipendẽda. Etenim q̃ facilis modo tam diffi
cilis erit postea: ⁊ sicut modo nemo ẽ qui re/
cõciliari nõ possit: ita post paululũ nemo qui
possit: quoniã sicut benignitas apparuit vl/
tra oẽm spem: vltra oẽm estimationẽ: similez
expectare possum⁹ iudicij districtionẽ. Noli
ergo ꝓtemnere dei misericordiã: si nõ sentire
vis iusticiã: sed iraz: sed indignationẽ: ꝑ emu
lationẽ: sed furorem. Bñe ne in furore tuo ar/ Ps.6.
guas me: neq̃ in ira tua corripias me. Ut enim
scires q̃ta districtio succedit: tanta illa man/
suetudo preuenit. Ex magnitudie indulgẽtie
magnitudinẽ vltiõis attẽde. Immẽsus ẽ enim
deus ⁊ infinit⁹ in iusticia: sicut ⁊ in misericor/
dia. Multus ad ignoscẽdũ: multus ad vlci/
scendũ. Sed misericordia quidem prior a sibi
vendicat: vt si voluerim⁹: districtio inuenire
nõ possit in quem seuiat. Propter hoc enim be
nignitatẽ prerogauit: vt per eam recõciliati
seueritatẽ videamus securi. Propterea vo/
luit nõ solum ad terras descẽdere sed etiã in/
notescere: nõ solum nasci: sed ⁊ agnosci. Be/
niq̃ ꝓpter hãc agnitionẽ dies ista celebris ha
betur ⁊ insignis: dies apparitiõis. Hodie enim
magi ab oriẽte venerũt: ortum solem iusticie
requirẽtes: eum de quo legit: Ecce vir: oriẽs Zach.6.
nomẽ illi. Hodie adorauerũt nouũ virginis
partum: sequẽtes noui sideris ductum. Nõ/
ne ⁊ hic nobis est magna ꝓsolatio: sicut in illo
de qua locuti sum⁹ apostoli verbo? Ille di/
xit deum: isti nõ voce sed opere dicũt. Quid
facitis o magi: quid facitis? Lactentẽ pueruz
adoratis in tugurio vili in vilibus pãnis? Er
go ne deus est iste? Deus certe in templo san
cto suo: deus in celo sedes eius: ⁊ vos eũ que
ritis in vili stabulo: in mr̃is gremio. Quid fa/
citis q̃ ⁊ aurum offertis? Ergo rex est ipse?
Et vbi aula regia: vbi thronus: vbi curie re/
galis freqntia? Nũquid aula ẽ stabulũ? thro/
nus presepiũ: curie frequẽtia ioseph ⁊ maria.
Quomodo ita insipiẽtes facti sunt viri sapiẽ/
tes: vt adorẽt paruulum despicabilẽ tam sua
etate q̃ pauptate suorũ? Insipiẽtes facti sũt
vt fierẽt sapiẽtes: ⁊ p̃docuit eos spiritus qd
postea p̃dicauit apostolus: Qui vult sapiẽs 1.Cor.3
esse: stult⁹ fiat vt sit sapiẽs. Quia enim p sapiaz
mũdus in sapia sua deũ cognoscere nõ pote/
rat: placuit deo p stulticiã p̃dicatiõis saluos
fieri credẽtes. Nõne timẽdũ erat frẽs ne scan
dalisarenẽ viri isti: ⁊ illusos se crederent cum

Universitäts- und
Landesbibliothek Düsseldorf

tanta indigna viderēt? A regia ciuitate vbi re
gem querēdū ꝓiectabāt: ad bethleē villā par
uulam dirigunt. Ingrediunt stabulū: inue/
niūt inuolutū pannis infantulū. Non illis so/
det stabulū: non pānis offendunt: non scan/
dalizant lactētis infantia: ꝓcidūt venerant
vt regē: adorant vt deuz. Sed ꝓfecto q̄ illos
adduxit: ipse ⁊ instruxit: ⁊ qui ꝑ stellam foris
ammonuit: ipse ī occulto cordis edocuit. Hec
igit dñi declaratio clarificauit hanc diem: et
magoꝝ deuota veneratio deuotā fecit ⁊ ve/
nerabilē. Nec sola hec apparitio sed altera q̄/
dam sicut a pribus nris accepim⁹ hodie cele/
brat: que ⁊ si longo post tpe: facta credit hoc
ipso die Cum enī iam christ⁹ triginta annoꝝ
tps exegisset in carne: qui fm dīnitatē idē ip/
est ⁊ anni eius nō deficūt: int populares tur/
bas ad baptismū iohis aducnit. Venit tanq̄
vnus e ppl'o: qui solus erat sine pctō. Quis
tunc crederet filiū dei: quis putaret dñm ma/
iestatis? Valde q̄dem hūiliaris dñe: in imis
absconderis: sed iohannē latere non poteris.
Nōne ipse est q̄ ꝑ maternū vterū te nōdū na/
tum nōdū natus agnouit? Nōne ipse ē qui ꝑ
vtriusq̄ materni vteri parietes te agnouit:
et q̄ turbis clamare non potuit saltē matrez
suā motu exultatiōis edocuit? Nūc autē q̄d?
Vidit eū iohānes ait euāgelista venientē ad
Joban.1 se ⁊ ait: Ecce agn⁹ dei: ecce q̄ tollit pctā mun/
di. Vere agn⁹ vere humilis: vere māsuetus.
Ecce inq̄t agn⁹ dei: ecce qui tollit pctā mūdi.
En ipse q̄ purgationē faciet delictoꝝ: ecce sen
tinā nr̄am purgatur⁹ aduenit: ⁊ tñ post b̄ te/
stimoniū baptizari vult a iohāne. Tremit il/
le. Quid mirū? Quid inq̄ mirū si tremit ho/
mo nec audet attingere sctm dñi verticē: ca/
put adorandū angelis: reuerendū ptātibus:
tremendū ꝓncipatib⁹? Baptizari vis dñe ie/
su? Ut q̄d enī aut q̄d tibi opus fuit baptisma/
te? Nunq̄d sano opus est medicina: aut mū/
datione mūdo? Unde tibi pctm: vt baptisma
sit necessariū? Nunq̄d a pre? At prem qu'dē
habes sed deū: ⁊ eq̄lis es illi de⁹ de deo: lum
de lumie. Nam in deū pctm cadere non posse
q̄s nesciat? An ꝓ de mre? Nam ⁊ mrem ha/
bes: sed virgo est. Nō g̅ pctm ex ea trahere
potuisti: que te sine iniq̄tate ꝓcepit ⁊ salua in/
tegritate pepit? Qua maculā hre potest agn⁹
Mat.3. sine macula? Ego inquit iohānes a te debeo
baptizari: ⁊ tu venis ad me? Magna vtrinq̄
humilitas: sed nulla cōparatio. Quō enī non
humiliaret homo corā humili deo. Sine mo
Unde 3. do inq̄t dñs: decet enī sic nos implere omnez
iusticiā. Acquieuit iohānes ⁊ obediuit: bap/
tizauit agnū dei: ⁊ aquas lauit. Nos abluti
sumus nō ille: quia nobis lauādis aque cōg/
scunt ablute. Sed fortassis min⁹ credis iohā
nis testimonio: q̄ ⁊ ipse homo ē ⁊ potes ha/
bere suspectū: cognat⁹ eius est cui testimoniū
phibet. Ecce testimoniū maius iohāne: testi/
moniū aduenientis colūbe. Nec incongrue ad
indicandū agnū dei venit colūba: q̄ nihil me
lius agno ꝓuenit q̄ colūba. Nō agn⁹ in aiali
bus: hoc colūba in aub⁹ est. Sūma vtriusq̄
innocētia: sūma māsuetudo: summa simplici/
tas. Quid enī sic alienū ab oī malicia: sic ag/
nus ⁊ colūba? Nocere cuiq̄ nesciūt: ledē non
nouerūt. Sed ne fortuito casu id euenisse cau
seris: ecce testimoniū dei pris. Ecce de⁹ ma/
iestatis intonuit: dñs super aquas multas: et
vox pris audita est. Hic est filius me⁹ dilect⁹ Ibidem.
in quo mihi bene cōplacui. Vere enī b̄ est in
quo nō est q̄d patri displiceat: q̄d oculos ma
iestatis offendat. Unde ⁊ ipse ait: Quia que Joban.8
placita sunt ei facio semp. Ipsum inq̄t audite
Ecce dñe iesu: vel iam nūc loq̄re. Quousq̄ si/
les: quousq̄ dissimulas? Diu tacuisti ⁊ valde
diu: vel iam nūc loq̄ndi licentiā habes a pre.
Quā diu dei virtus ⁊ dei sapia: quasi infirm⁹
aliquis ⁊ insipiēs lates in populo? Quādiu
nobilis rex ⁊ rex celi: fabri filiū te pateris ap/
pellari parē ⁊ putari? Et tenī Lucas euāgeli
sta testat: Cm adhuc fili⁹ ioseph putabatur. Lu.3
O humilitas virt⁹ christi: q̄tū ꝓfundis sup/
biam nre vanitatis. Parū aliquid scio vlma
gis scire mihi video: ⁊ iam silere nō possum:
imprudent me ⁊ imprudent ingerēs ⁊ osten/
tans: ꝓmptulus ad loq̄ndū: velox ad docen/
dū: tardus ad audiendū. Et christ⁹ cū tanto
tempe silebat: cum seipsum abscōdebat: nun/
quid inanē gloriam metuebat? Quid timeret
ab inani gloria: q̄ est vera gloria pris? Utiq̄
timebat: sed nō sibi. Nob timebat ab illa q̄b⁹
nouerat esse timendū: nobis cauebat: nos in/
struebat. Tacebat ore ꝗ instruebat ope: ⁊ q̄d
postea docuit verbo iam clamauit exemplo:
Discite a me quia mitis sum ⁊ humilis corde Mat.11
Nam de infantia dñi parū aliquid audio: ex
tunc iam vsq̄ adhūc tricesimū annū nihil in/
uenio. Nūc ꝓ iam latere nō potest: qui tam
manifeste demōstrat a patre. Nam in prima
q̄ apparitiōe cum mre virgine voluit appa/
rere: q̄d verecūdia quedam in virginitate si/
gnaret. Tertia q̄ apparitio eius in euange/
lio inuenit: ⁊ hec nihilomin⁹ hodie celebrat.
Inuitat⁹ enim ad nuptias dñs vino deficien
te compassus eorū verecūdie: aquā mutauit
in vinū. Hoc etiam sicut ait euāgelista: signo Joban.2
rum eius fuit initiū. Itaq̄ in pma apparitiōe
homo verus innotuit: vbi inter vbera mris

infans apparuit. In secūda ꝓo: verum esse dei filiū patris indicat testimoniū. In tertia ꝓo verus esse deus demonstrat: ad cui' imperiū natura mutat. Tot testionijs hodie ꝓfirmat fides nostra: tot indicijs roborat spes nostra: tot incentiuis inflammat charitas nostra.

Sermo II vnde supra.

Res appariti=ones dñi legimus: vna quidē die sed non vno tempe factas. Et q̄dem mirabilis secūda: mirabilis tertia: ꝗ p̄ma apparitio mirabili' ammirāda. Mirabilis aquarū mutatio: mirabilis iohānis, et columbe pariter ⁊ paterne vocis attestatio sed illud mirabile magis q̄ agnit' est a magis. Nam q̄ deum agnoscāt indicat adoratio: indicat thuris oblatio. Nec solum deuz sed ⁊ regem agnoscūt: qd designat in auro. Et in his nō latet eos magnū pietatis sacramentū: vnde ⁊ myrrha indicāt moriturum. Adorant magi: ⁊ offerūt munera adhuc sugenti matris vbera. Sz vbi est o magi: vbi est purpura regis huius? Nunqd viles pāmisti quibus est inuolut'? Si rex est: dyadema eius vbi est? Sed vos eum vere videtis in dyademate quo coronauit eum mat' sua: in sacco mortalitatis de quo resurgens ait:
ps.39. Quia ꝓcidisti saccū meū: ⁊ circūdedisti me leticia. Egredimi filie sion: ⁊ videte regē salomonē in dyademate: quo coronauit eum mater sua ⁊c. Egredimi virtutes angelice: incole ciuitatis supne. Ecce rex vester: sed ī corona nostra: ī dyademate quo coronauit eum mater sua. Sed his delitijs vsq̄ modo caruistis: hanc hacten' dulcedinez non gustastis. Habetis sublimitatē eius: sed humilitatē eius non vidistis. Egredimi igit ⁊ videte regem salomonē in dyademate quo coronauit eum mater sua. Verūtamen nō est opus illis nostra exhortatiōe: qm̄ ipsi sunt qui desiderāt in illum ꝓspicere. Illis enim q̄to sublimitas notior: tanto humilitas preciosior ⁊ amabilior est. Vnde licet nob maior sit causa leticie: nobis enī natus est ⁊ nobis datus: tamē ipsi nos preueniūt: ipsi nos
Luc.2. exhortant. Probat ꝗ angelus qui gaudiuz magnū euangelizat pastorib': ⁊ que cuz eo facta est multitudo celestis exercitus. Vobis ergo dicim' filie sion anime seclares: debiles delicate: filie non filij: in quibus nihil est fortitudis nihil est virilis animi. Egredimini filie sion. Egredimi de sensu carnis ad intellectū mentis: de seruitute carnalis cōcupiscentie: ad libertatē spūalis intelligētie Egredimi de terra vestra ⁊ ꝗ cognatiōe vestra ⁊ de domo patris vestri: ⁊ videte regez salomonē: alioqn non erit tutū vob videre eum ecclesiasten. Idem enī qui salomon. id est. pacificus in exilio est: ecclesiastes. id est. ꝓtionator erit in iudicio: id ida. id est. dilect' dñi in regno. In exilio māsuet' ⁊ amabil' in iudicio iustus ⁊ terribil': in regno gloriosus et ammirabilis. Egredimi igit: ⁊ videte regem salomonē: nam vbiq̄ rex est. Licet enī regnū eius non sit de hoc mūdo: tamē rex ē etiam in hoc mūdo. Interrogat' siqdē Ergo rex es tu? ego inquit in ꝗ natus sum: ⁊ in hoc veni in mūdū. Hic ergo rector est morū in iudicio discretor meritorz: in regno distributor ꝓmiorz. Egredimi pinde filie sion: ⁊ videte regē salomonē in dyademate quo coronauit eū mater sua: in corona pauptatis: in corona miserie. Si quidē coronat' est ⁊ a nouerca sua corona spinea: corona miserie: coronādus a familia sua corona iusticie: qm̄ exibūt angeli ⁊ tollent de regno eius omnia scandala: qm̄ veniet ad iudiciū cum seniorib populi sui: cum pugnabit ꝑ eo orb terre adūsus insensatos. Coronat eum ⁊ pater corona glorie sicut psalm' ait: Gloria ⁊ honore coronasti eū. Videte eum filie sion: in dyademate q̄ coronauit eū mater sua. Suscipite coronā paruuli ꝓpter vos regis vestri: ⁊ vna cū magis humilitatē eius adorate: quorz fidei deuotio vobis hodie ꝓponit in exemplo. Cui enī compabim' ⁊ cui similes estimabim' viros istos? Si latronis fidem: si centurionis ꝓfessionez ꝓsidero in eo superexcellere videnī isti: q̄ iam tūc miraculla multa fecerat: iam tūc a multis ꝓdicatus fuerat: a multis adorat'. Attamē ꝓsiderem' quid ⁊ illi dixerint. Clamabit latro de cruce: Dñe memēto mei dū veneris ī regnū tuū Luc.2.
Ergo ne ꝑ supplicium ille vadit in regnum? Quis indicauit tibi qm̄ oportebat pati christum: ⁊ sic intrare in gloriā suā? Tu q̄z centurio eum vnde nosti? vides q̄ sic clamans expirasset: Vere hic hō filius dei erat. Mira res ⁊ oi ammiratiōe digna. Propterea rogo vos intuemi ⁊ videte q̄ occulta sit fides: q̄ linceos oculos habeat diligēti' ꝓsiderate. Cognoscit dei filium lactentem cognoscit in ligno pendentem cognoscit morientem. Siquidem latro in patibulo: magi in stabulo cognoscūt. Ille clauis infixum isti pannis inuolutū. Centurio ꝓo vitā agnouit in morte. Isti dei virtutē in teneri corporis infirmitate: ille summū spm̄ in expira/ Mat.27.

tione: isti dei verbũ in infantia coguere. Si quidẽ quicq̃d illi sermõib⁹: isti munerib⁹ cõfitenť. Latro regẽ: centurio dei filiũ simul ⁊ hoiem ꝓnũciat. Et hec tria ipa magoꝝ munera indicãt: nisi q̃ thure nõ tam filiũ monstrauere q̃ deũ. Obsecram⁹ g̃ charissimi ꝓsit vob tanta charitas quã vobis de⁹ matestatis exhibuit: tanta hũilitas quã suscepit: tanta benignitas q̃ vob ꝑ christi humilitatẽ apparuit. Agam⁹ grãs redẽptori ⁊ mediatori nr̃o ꝑ quẽ nobis inotuit tam bona erga nos volũtas dei pr̃is. Siq̃dem talem iaz nouimus eius animũ: vt non ĩmerito dicam⁹:
1. Cor. 9. Sic currim⁹ non q̃si in incertũ. Profecto ei tale est erga nos cor dei pr̃is q̃le nobis exp̃sit: qui de eius corde ꝓcessit.

Sermo III vnde supra

Necessariũ z nobis videť frẽs: iuxta ceterarũ solennitatũ ⁊ suetudinẽ etiã solẽnitatis hodierne vob exponere rõnẽ. Inťdũ eni ⁊tra vitia loq̃mur: ⁊ gen⁹ illud sermõis putile: ꝗ dieb⁹ ceteris videť oportun⁹ ⁊uenire. Festiuis aũt ⁊ maxie in ꝓcipuis solẽnitatib⁹ magis circa ea q̃ solẽnitatis sunt ĩmorandum videť: vt parť ⁊ erudiať anim⁹ et exciteť affect⁹. Quõ eni celebrabitis qõ nescitis: aut quõ scietis nisi ãnũcieť vob. Propterea nõ sit molestũ his q̃ sunt in lege periti: si parũ doctis morẽ gerim⁹ vt exigit ratio charitatis. Credo eni ne ipsos q̃dẽ suis epulis esse fraudãdos: si min⁹ eruditis tanq̃ popularib⁹ turb grossiores ꝑ̃ us apposuerit cibos. Ita ꝗ̃o apponẽt: si fraterne charitatis intuitu placuerint eis q̃ necessaria sunt nõ satis intelligẽtib⁹: ⁊ si fortasse sibi min⁹ necessaria videanť. Sic aũt fragmẽta postmodũ recolligẽt sibiipsis: si diligẽtius recogitãtes subtilioꝛa quecq̃ tanq̃ mũda alalia rumina uerint: q̃ parũ intelligibiles aios ꝑ̃ subtilitate effugerint. Solennitas igiť hodierne diei ab apparitiõe nomẽ accepit. Epiphania q̃dem apparitio ẽ. Hodie ergo apparitio dñi celebrať: nõ tm̃ vna ꝗ trina sicut a pr̃ib⁹ nostris accepim⁹. Hodie eni paruulus rex noster paucis a natiuitate dieb⁹ trãsactis stella declarãte ꝑmitijs gentiũ apparuit. Hodie q̃z cũ iam trigita ferme in dispẽsatiõe carnis egisset ãnos: q̃ ꝗm dinitatẽ idẽ ipse ẽ: et anni ei⁹ nõ deficiũt: inť populares turbas abscõdit⁹ ad iordanẽ baptizãd⁹ aduenit: ꝗ testionio dei pr̃is inotuit. Hodie nihilominus cũ discipulis suis vocatus ad nuptias: deficiẽte vino signo admirabili sue potentie aq̃s in vinũ mutauit. Gz delectat eã que in infantia saluatoris facta ẽ apponere ⁊ diligẽtius intueri: qm̃ ⁊ dulcissima ẽ: ⁊ specialius hodie noscť celebrari. Hodie g̃ sicut audiui mus in euãgelica lectiõe magi hierosolymã venerũt ab oriẽte. Merito sane ab oriẽte veniũt q̃ solis iusticie nouũ nob ortũ annũciãt q̃ letis rumorib⁹ totũ mũdũ illuminãt. Nisi q̃ infelix iudea q⁹ lucẽ oderat ad fulgorẽ noue claritatis obtenebrať: ⁊ caligantes oculi ei⁹ choruscãte radio solis eterni multomagis execcanť. Veniẽtes g̃ ab oriẽte magi: q̃d dixerint audiam⁹. Ubi ẽ qui nat⁹ ẽ rex iudeorũ? Quã certa fides: ⁊ nihil penit⁹ hesitans Nõ querũt vtrũ nat⁹ sit: ꝗ fiducialiť loquũtur: ⁊ interrogãt sine dubitatiõe: vbi sit qui nat⁹ ẽ rex iudeoꝝ. Porro audito noie regis rex herodes successorẽ suspicatus expauit. Nec mirũ si turbať herodes: ꝗ q̃ hierusalẽ (ciuitas di q̃ visio pacis ẽ) cũ herode turbať q̃s nõ mireť? Videte frẽs q̃tuz noceat inimiq̃ptãs quõ caput impiũ subiectos q̃z sue ꝓformat impietati. Misera plane ciuitas in qua regnat herodes: qm̃ herodiane sine dubio pticeps eriť malicie: ⁊ ad noue salutis ortuz herodiana mouebiť turbatiõe. Cõfido ego in dño: qm̃ inť nos minime regẽbit: etiã si adesse ꝓtingat: qõ ⁊ ipsum de⁹ auertat. Nã herodiana malicia ⁊ babylonica crudelitas est nascentẽ velle extinguẽ religionẽ: ⁊ allidere paruulos israelis. Si q̃d eni ad salutez pertinens: si q̃d religiõis oriť: q̃cũq̃z resistit: quicũq̃z repugnat: plane cũ egyptijs paruulos israelitici germis necare conať: imo cũ herode nascẽtẽ ꝑsequiť saluatorẽ. Gz iã inchoatã ꝑseq̃mur historiã. Credo si q̃s ꝓsci⁹ ẽ huius rei studiosi⁹ sibi cauebit decetero: ⁊ herodianũ execrabiť animũ: ne simile exitum sortiať. Ergo q̃rẽtib⁹ magis regẽ iudeoꝝ: ⁊ scisciãte a scribis herode dñice natiuitatis locũ: illi iuxta ꝓphetã nomẽ ciuitatis edicũt Cũq̃z recessissent magi ⁊ reliquissent iudeos Ecce stella quã v'derãt in oriẽte ãticedebat eos. Hinc manifeste dať intelligi: qm̃ hũanũ flagitãtes ꝓsiliũ: diuinũ amisere ducatũ: et ꝓsos ad terrenũ documẽtũ: signũ celeste deseruit. Vñ ⁊ relicto herode: ꝓtinuo gauisi sunt gaudio mag valde. Stella eni ãticedebat eos: Usq̃z dũ veniẽs staret vbi puer erat. Et intrãtes domũ iuenerũt puerũ cũ maria mr̃e ei⁹: ⁊ pcidẽtes adorauerũt eum. Vñ nob ꝗ o alienigene? Necq̃z eni tantã inuenim⁹ fidẽ in israel. Sic vos nõ offendit vilis habitatio stabuli: nõ paupies cune ꝑsepij? Nõ vos paupis mr̃is pnũtia: nõ lactẽtis

Mat. 24

Textus.

Textus.

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf

infantia scãdalizat? Deniq; aptis thesauris
suis ait euãgelista: obtulerũt ei munera: au/
rũ thus ⁊ myrrhã. Si solũ obtulissent aurũ
videri fortasse poterãt pauptati mris volu/
isse ꝓsulere: vt hr̃et nimirũ vñ paruulũ pos/
set filiũ educare. Nũc aũt offerẽtes pariẽ au
rũ thus ⁊ myrrhã: sine dubio spũal' oblatio
nis gen' insinuãt. Aurũ eni int̃ diuitias se/
culi videt̃ excellere: qd̃ p ei' grãm oẽs nos
deuote obtulim' saluatori: cuz p ei' noie ex
integro dereliq̃m' subam hui' mũdi. Jã ve
re necesse ẽ vt q̃ pfecte terrena ꝓtẽpsim': fla
grãti desiderio celestia req̃ram'. Sic eni of/
ferim' ⁊ thuris odoramẽtũ: q̃ nimiruz vt in
Apo.5. apocalypsi bti iohãnis legis significãt̃ oro/
Ps.140. nes sctõr. Vñ ⁊ ppha in psalmo: Dirigat̃
int̃ oro mea: sicut incẽsum in ꝓspectu tuo.
Eccl.35. Sic ⁊ ĩ alio loco legis: qr oro iusti celos pe/
netrat. Oro int̃: nõ cuiuslibet ꝑ iusti. Naz
q̃ auertit aurẽ suã ne audiat legẽ: oro ei' erit
execrabil'. Porro si iust' esse volueris ⁊ nõ
auertere aurẽ tuã a mãdatis dñi ne auertat
et ipse suã a ꝓcib' tuis: necesse ẽ vt nõ solum
pñs seculũ ꝓtẽnas: ꝑ ⁊ ipsam carnẽ castiges
Luc.14 et subijcias seruituti. Nã qui dixit: Nisi q̃s
abrenũciauerit oib' q̃ possidet nõ põt meus
Mat.19. esse discipulus. Et alibi: Si vis esse pfectus
vade ⁊ vende oia q̃ habes ⁊ da paupib' et
Mat.16. veni seq̃re me. Idẽ ipse in alio loco ait: Qui
vult venire post me abneget semetipsum: ⁊
tollat crucẽ suã ⁊ sequat̃ me. Qd̃ exponens
Gal.5. apl's: Quicũq; int̃ sunt christi: carnẽ suam
crucifixerũt cũ vitijs ⁊ ꝓcupiscẽtijs. Duas
igit̃ alas habeat oro nr̃a: ꝓtemptũ mũdi et
afflictionẽ carnis: nec dubiũ quin celos pe/
netret: ⁊ dirigat̃ sicut incẽsuz in ꝓspectu dei
Erit eni gratũ sacrificiũ ⁊ acceptabil' obla/
tio nr̃a: in q̃ cũ auro ⁊ thure fuerit etiã ⁊ myr
rha: q̃ licet amara sit tamẽ p utilis ẽ: ⁊ ꝓser/
uat corp' qd̃ mortuũ est ppt̃ pctm: ne deflu
ens in vitiũ putrefiat. Hec breuit̃ p imitan/
da magor oblatiõe sint dicta. Ceteruz qm̃
apparitionẽ hãc esse dixim': q̃d in ea appa/
reat dignũ ẽ vt q̃ram'. Utiq; ꝑm ꝓba apl's:
Tit.3. Apparuit benignitas ⁊ hũanitas saluato/
Mat.1. ris nr̃i dei. Ecce eni in euãgelica lectiõe au/
diuim': qm̃ intrãtes domũ magi inuenerũt
puer cũ maria mr̃e ei'. In ifantili corpe qd̃
ꝓgineo mat̃ fouebat ingremio: q̃d nisi veri/
tas suscepte carnis apparuit? Quid in eo q
cũ mr̃e paruulus inuenit̃: nisi ver' hõ ⁊ ve/
rus hois fili' declarat̃? Jã ꝓ ⁊ in scõa ap/
paritiõe vide: si nõ mãifeste vocis pr̃ne testi
Mat.3. monio dei fili' approbat̃. Celi nanq; aperti
sunt sup eũ: ⁊ descẽdit spũsctũs corpali spe
cie sicut colũba in illũ: ⁊ vox pr̃is audita est
Hic ẽ fili' me' dilect': in q̃ mihi bñ cõplacui
Satis eq̃dẽ mãifestũ est ex hocipso satis eui
dens ⁊ indubitabile: qm̃ dei filiũ necesse est
deũ esse: nã ⁊ filios hoiuz hoies: ⁊ ipsoꝝ q̃z
aialiũ fet' ex eodẽ cũ eis genere esse nemo q̃
dubitet. Verũtamẽ vt nullus sacrilego er/
rori remaneat loc': q̃ in ꝑma apparitiõe ve/
rus hõ ⁊ fili' hois ẽ declarat': ⁊ in scõa ve/
rus nihilomin' dei fili': in tertia iam verus
deus ⁊ auctor nature ꝓbat̃: ad cui' nutum
natura mutat̃. Nos g̃ dilectissimi: christũ ie
sum diligam' vt verũ hoiem ⁊ frẽm nostrũ
honorem' vt dei filiũ: adorem' vt deũ. Se/
cure credam' in eũ: secure credam' ei nosip/
sos frẽs mei: cui nec ptãs deest saluãdi nos
cũ sit ver' de' ⁊ dei fili': nec bona volũtas cũ
sit tanq̃z vn' ex nob ver' hõ ⁊ homis filius
Quõ nanq; nob erit inexorabil': ppt̃ q̃s fa/
ctus ẽ filius nob passibil'? Jã si desideratis su
per his apparitiõib' aliq̃d ad edificationez
moꝝ audire: illud attẽdite q ꝑmo oiuz chri
stus appareat paup puer cũ virgie matre:
vt simplicitatẽ ⁊ verecũdiã añ oia q̃rendaz
nob doceat esse. Nã ⁊ pueris simplicitas na
tural': ⁊ cognata ꝓginib' verecũdia ẽ. Oib'
g̃ nob in ꝓusiõis nr̃e initio nulla magis vir/
tus necessaria ẽ q̃z simplicitas humil': ⁊ gra/
uitas verecũda. In scõa ꝓ apparitiõe ve/
nit̃ saluator ad aq̃s baptismi: nõ quidẽ lauã
dus: ꝑ magis a pr̃e testioniũ acceptur'. He
sunt lachrime deuotiõis: in q̃b' nõ indulgẽ
tia pctõr ꝑ bñplacitũ querit̃ de pr̃is: cum
descẽdit in nos spũs adoptiõis filiorꝝ: testio
niũ phibẽs spũi nr̃o q sum' filij dei: vt mel
lifluã nob vocẽ de celo videamur audire q:
vere de' pr̃ in nob cõplacet sibi: nec parũ di
stat int̃ has lachrymas deuotionis ⁊ etatis
vtiq; iam viril': atq; eas q̃s ꝑmeua etas int̃
infantie vagit' emisit: lachrymas vtiq; pe/
nitẽtie ⁊ ꝓfessiõis. Verũtamẽ longe ꝛmpli'
vtrisq; ꝓcellũt alie q̃dã lachryme: q̃b' ⁊ in/
fundit̃ sapor vini. Illas eni lachrymas ve/
re in vinũ mutari dixerim: q̃ frat̃ne cõpassio
nis affectu in feruore ꝓdeũt charitatis: p q̃
etiã ad horã tuiipsi' imemor eẽ sobria q̃dam
ebrietate videris.

Sermo IIII vnde supra

Populo dure ceruicis cultellus erat necessari': et lapideis cordib' merito cultri lapidei debebant̃: q̃ib' a iesu naue facta cir cũcisio memorat̃. Nr̃ aũt iesus tanq̃z agnus mãsuet' oẽz austeritatẽ abstulit. Dñe agn'

es cū lana ⁊ lacte veniēs: aufer a me obsecro cultellū istū. Durū eni videt ⁊ crudele: paruulo recenē nato cultrū lapideuz adhibere. Sic agit misericors. Duriciā cordis ꝓgruā seruis: filijs cōmutauit in māsuetudinē: vt rubiginē originalē peccati quā vix cultellus eradere poterat: ex hoc iam cū vnctiōe grē facile lauet aqua. Nihil ergo mirū si ꝑ diū/ sitate tempoꝝ mutata sint sacramēta: vt da retur vtriscq; qd ꝓ gruum erat eis. Ipse ꝛo christ⁹ vtrūcq; suscepit: vt tancq; lapis angu/ laris vtricq parieti cohereret ac si duarū ca pita corrigiarū ꝓsuetudo ꝓnecteret: sicut et pasca figuratū ipse cōpleuit: ⁊ verū ꝑtinus inchoauit. Sed ⁊ ꝓpterea voluit circūcidi: vt oñderet auctorē se esse veteris legis sicut
Io. 3. et euāgelij: qm̄ qui ꝑ seipsum ait: Nisi q̄s re/ nat⁹ fuerit ex aq̄ ⁊ spūsctō ⁊ cetera: Ipe id ē ꝑ seruū suū ꝑ ꝑus dixerat: oīs aīa cui⁹ ꝓputij caro circūcisa non fuerit ꝑibit de ꝓplo suo. Qd si solū baptisma suscepisset: videri pote rat refusisse circūcisionē: tancq; nihil ad se p/ tinentē. Si ꝛo circūcideret ⁊ nō baptizaret quō mihi ꝑsuaderi posset baptizari circūci/ sione relicta? Nūc itacq; post circūcisionem baptisma suscipiēs: illud mihi tenendū tra/ didit: qd vltimo suscepit. Denicq; cōmunita tis amator ⁊ cōmēdator q̄ hitare facit vni⁹ moris in domo: quō cōmunitatē desereret ⁊ alios scādalizaret? Sic eni scādalizarent vi dentes eū nō circūcidi: sicut hodie scādaliza ret ecclesia si infantē videret non baptizari. Nec solū cōmunitatis ⁊ vnitatis bonū cō/ mendare ꝗ hūilitatē voluit exhibere: vt li/
Gal. 4. gaturā vulnerator suscipet q̄ sol⁹ erat absq; vulnere. Hinc eni apl's dicit: Misit de⁹ fili/ um suū in mūdū natū ex muliere factuz sub lege. Verū ne q̄s forte dicēt: cū circūcisus ē parētes fecerūt: paruulus eni erat: iam tri/ ginta annoꝝ ad baptismū ipse ꝓrexit. Incli nat sub baptiste manib⁹ caput tremēdū po testatib⁹ ꝑncipatib⁹ adorādū. Quid mirū si baptista ꝓtremuit. Quis vel ipsa cogitatio/ ne nō ꝓtremiscat? O q̄ altū erit in iudicio ca put qd mō inclinat: ⁊ vertex q̄ mō tā hūilis videt: q̄ sublim⁹ ⁊ excelsus tūc apparebit.
Mat. 2. Sine ināt mō: sic eni decet nos implere oēz iust'ciā. Siq̄dem q̄ in plenitudie tpis venit et in q̄ habitat plenitudo dīnitatis: nihil no/ uit nisi plenū. Nā legē nō venit soluē sed im plere. Est aūt iust'cia q̄dā stricta ⁊ angusta valde: ita vt q̄cito pedē verteris in pcti fo/ ueam cadas: nec ꝓponere se eq̄li nec eq̄ri ꝑ/ posito. Hui⁹ diffinitio ē: reddē vnicuicq qd suū est. Altera latior ⁊ amplior iusticia: nec equare se pari: nec inferiori ꝓponere. Sicut eni grādis ⁊ grauis est suphia ꝓferre se eq̄li aut eq̄re plato: ita magne hūilitatis ē inferio rem se exhibere eq̄li: aut eq̄lē inferiori. Ma xima ⁊ plena iusticia ē se inferiorē exhibere etiā ipsi inferiori. Sicut eni summa ⁊ intole/ rabilis suphia ē supiori se ꝓponere: ita infe/ riori se subdere summa ⁊ plena iusticia est. Nō iohānes ait: ego a te debeo baptizari: ō ꝓma fuit q: supiori se subdidit: qd aūt chri/ stus fecit de plena iusticia fecit: siq̄dē ille ser uuli sui manib⁹ se inclinauit. Videat autem nūc quisq; quē imitet: hūc aīā eū qui extolli tur sup omē qd credit de⁹ aut colit. Stu/ deam⁹ ⁊ nos obsecro frēs adiplere oēm iu/ sticiā. Ipsa eni est via ꝑ quā ad leticiā venit Nā leticia ꝓmiū est iusticia meritū ⁊ mate/ ria. Nā de ipsa iusticia erit leticia nr̄a: q̄ndo christ⁹ apparebit vita nr̄a ⁊ nos apparebi/ mus cū ipso in gloria: qm̄ ipse ē qui factus ē nob a deo pr̄e iusticia. Beati ꝛo q̄ etiaz nūc de iusticia letant ⁊ exhilarant in ꝓscientijs suis: sugētes mel de petra: oleumq; de saxo durissimo. Nūc aūt videt laboriosa iusticia ꝗ veniet qm̄ in suauitate ⁊ iocūditate sine oī labore desideret ⁊ habeat: amet ⁊ ꝑcipiat qm̄ fruemur ipsa iusticia. Ue aūt his q̄ ꝑter/ grediunt viā: q̄ relicta iusticia: vanā ⁊ trāsi toriā leticiā querūt. Cū eni de trāsitorijs q̄/ rūt leticiā: nō poterit nō trāsire trāseūtib⁹ hīs de q̄b⁹ erat. Sicut eni lignis deficiētib⁹ de/ ficit ignis: sic mūdus trāsit ⁊ ꝓcupiscētia el⁹ haud dubiū q̄n ⁊ leticia quoq;.

Dñica I post octauaz Epi phanie Sermo I

IN lectiōe san/ Io. 2.
cti euāgelij frēs hodie audiuim⁹: q: dñs nr̄ iuit ad nuptias. Facia mus q̄ qd alibi monet: ⁊ studeam⁹ filēs fieri hoib⁹ expectātib⁹ dñm suū qm̄ reūtat a nu/ ptijs. Nā tenēti carrucā in agro ⁊ vendenti aliq̄d vel emēti in foro: non ꝛo q̄d expectas: neq; eni similes sūt expectātib⁹. Ei ꝛo quē vidim⁹ stare aīā ianuā pulsare crebr⁹ sepius suspicē ad fenestras: nihil miruz si ꝛo q̄d ex/ pectas. Illi q̄ sunt similes expectātib⁹: q̄ nō surda aure audierunt: Vacate ⁊ videte qm̄ Ps. 45.
ego sum de⁹. Veniet dñs expectātib⁹ euz in veritate: q̄lis erat q̄ dixit: Expectans expe/ Ps. 39.
ctaui dñm. Veniet tancq; reuertēs a nuptijs inebriat⁹ vino charitatis: ⁊ ī memo: mīcta/ tū nr̄arū. Veniet ⁊ expectātib⁹ tancq; reuer/ tens a nuptijs: tancq; potēs crapulat⁹ a vino

Universitäts- und Landesbibliothek Düsseldorf